

Caleidoscop

Glasul lui Memnon.—Neurastenie.—Problemă.—
Simbolism.—Hornarul.

15 Decembrie 1907

Mă 'ntrebi de ce am stat deoparte
Ca un profet într'un pustiu,
Și-acum ce năzuinți deșarte
Mă fac să cînt fără să știu ?

Era 'n Eghipt cunoscută,
În preajma Tebei, o statuie
Ce sta de-alîtea veacuri mută...
Întreab'o dacă vrei să'ți spue...

Stăpîn peste pustia 'ntreagă
Domnea colosul neclintit—
Arar c'o pasăre pribeagă
Veghind pe fruntea-i de granit.

Cerca Simunul să-l îngroape,
Zvîrlind asupra lui nisipul
Și nu-l mai cunoșteai aproape,
Așa i se schimbbase chipul.

Săpase vremea răni pe dînsul
Și-acuma goalele-i orbite
Adesea-i lăcrămau de plînsul
Atîtor ploii nenorocite...

Prin creștetu-i crăpat în două
 Spre inimă făcându-și cale,
 Se aduna bogata rouă
 A nopților orientale...

Și iată că 'ntr'o auroră
 Statuia cea nepăsătoare
 Deodată deveni sonoră
 Cu roua ce urca în soare...

Vibra'nnăuntrul lui granitul
 Și lumea plină de mirare
 Pindea de-atuncea răsăritul
 Ca să-i asculte-a lui cântare...

Și tu te miri că imnuri nouă
 Îmi izbucnesc din suflet mie,
 Când l'a trezit un strop de rouă
 Pe Memnon mut de-o veșnicie !...

5 Ianuarie

Se spune că neurastenia
 E boala marilor orașe
 Și-i crește groaznică domnia
 Luând proporții uriașe.

În adevăr, e-atîta larmă
 În capitalele moderne,
 Că omul n'are chip să doarmă,
 Oricît de bine și-ar așterne.

Atîtea zilnice dispute,
 Alîtea mini care fac game,
 Și-apoi jurnalele-apărute
 Cu singeroasele lor drame.

Flașnetele și precupeții,
 Țigani cu curse și grătare,
 Schimbarea gărzii cu trompeții,
 Societatea de salvare,

Mari camioane cu gunoae
 Și vehicule de tot neamul,
 Trăsuri, cucoane și tramvae
 Și tot ce poartă macadamul

Uzinele ce prind să cheme
 Și clopotele grele 'n turlle...
 Orașul pare la o vreme
 Un monstru osîndit să urle.

Tăcerea-i un cuvînt fantastic,
 Un pleonasm al morții poate...
 Să ai un nerv cit de elastic,
 Din balamale tot te scoate...

De-aceia nu mă mir că'ți pare,
 O provincial ce stai deoparte,
 Că 'n România noastră mare
 Bucureșteanu-i tip aparte!

10 Ianuarie

„... păcătuște prin vagul
 relațiunilor în timp și'n spa-
 țiu...”

M. Dragomirescu, în
Convorbiri critice.

Se 'ntreab' un critic: „Tu Horațiu,
 Ce stai acuma în Olimp,
 Pe cînd trăiai, oare cit timp
 Și cam ce loc aveai în spațiu?”

Și i-a răspuns atunci Horațiu
 Din culmea mîndrului Olimp:
 „Dragomirescu are spațiu,
 Horațiu însă n'are timp.”

* * *

14 Ianuarie

Poemul d-lor Iosif și Anghel, apărut în „Viața Rominească” cuprinde o notă simbolistă pe care ne mirăm că au aprobat-o poporanistii de la Iași... etc.

Ervin-Densușianu, în
„Viața Nouă” No. 24 c.

Da, simbolist e tot poemul
Și orice erou e un simbol—
Ervin, ajungă-te blestemul !
Căci numai tu i-ai dat de gol ?

Da, un simbol e toată drama—
Mi-au spus-o mie autorii :
Petrache Carp e Rilda-mama,
Ce știe bine ce vreau norii !

Ionescu Tache Hunar este—
Pe-un nor călare, iată-l, vine...
Da, „Funigeii” nu-s poveste...
Cum ai ghicit așa de bine !

Dar cin' să fie oare Runa ?
Și ce-i cămașa fermecată
Ce-o țese și o distramă 'ntruna ?
Aici e drama încurcată !

Cămașa este „fuziunea”
Si Runa-i chiar „partidul”, dragă !
Cum altfel să'ți explici minunea
Că țese de-o vecie 'ntreagă ?

Și că „Viața Rominească”,
Mult enigmatică revistă,
S'a și grăbit să tipărească
O dramă—așa de simbolistă ! ?

19 Ianuarie

Pe cerul alb se face-o pată,
Apare și dispăre iar,
Și pata asta 'ndoliată
E-o siluetă de hornar...

Se pleacă omul de cărbune,
Ținând în mină un odgon,
Și'ntr'un ogeag nu știu ce spune
Ca printr'un negru telefon.

Din horn în horn își schimbă locul,
La orice pas primejduit,
Dar neschimbat îi e norocul.
Ș'atunci cu jale m'am gândit:

Indur' atâtea suferințe
Acest înalt funcționar,
Cind sînt atîtea conștiințe
Ce au nevoie de-un hornar!

A. Mîrea

